

Chương 60

Đến Ngã Ba Đường

Trong phút chốc hai bóng đỏ đã đến trước mặt Đường Bất Tử và Tôn Bất Tử.

Trông thấy họ người áo lam buông tiếng thở dài, quay sang người áo trắng :

- Hai vị này là Thái Đôn lão nhân và Hoa Đôn lão nhân. Không rõ hai tiền bối có việc gì tái xuất hiện trên giang hồ ?

Người áo trắng cũng tỏ vẻ hết sức kinh dị.

Cả hai chính dung nghiêm trang bước tới, cúi về hai lão nhân cung kính vái chào :

- Không ngờ trong lúc bọn ba lại có cái hân hạnh gặp được hai vị thần tiên ! Bọn tiểu bối kính mừng hai vị !

Hai lão nhân nhướng mắt ! Nhìn một lúc, Tôn Bất Tử hướng thẳng người áo lam cất tiếng hỏi :

- Người có phải là người mà giang hồ thường gọi là Lam Y lão không? Còn vị nữ nhân này là ai?

Người áo lam không ai khác hơn là Lam Y lão tổ và nữ nhân dĩ nhiên là Công Chúa. Cả hai rời Vọng Nguyệt Bình, trên con đường tìm Độc Cô Thanh Tùng .

Lam Y lão tổ nhận thấy trên ngực hai lão nhân có vấy máu, hết sức kinh ngạc, lão tổ thừa hiểu, võ lâm thiên hạ đều tôn xưng Tam Lão như thần tượng, võ công của họ cao đến mức độ vô tưởng, có thể trăm năm qua chưa có ai là đối thủ của Tam Lão.

Thế tại sao hai lão nhân này lại vấy máu lấm đốm nơi ngực họ? Máu của họ hay máu của ai? Họ làm gì đến nỗi phải đánh ai mà vấy máu vào mình. Còn như là máu của họ, thì trên đời này còn ai có võ công cao hơn họ mà đánh họ đổ máu?

Thật là một việc trên sự tưởng tượng của Lam Y lão tổ .

Lam Y lão tổ vội cung kính, kính đáp :

- Vị này là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế, Công Chúa thiên triều ngươn phối của Thiên Tướng.

Hai lão nhân đột nhiên đứng lên cao giọng hỏi :

- Các người chắc đi tìm Độc Cô Thanh Tùng ?

Thấy hai lão nhân mở miệng hỏi đầu tiên, lại nêu lên câu hỏi lạ lùng, Công Chúa giật mình gật đầu hỏi lại :

- Hai vị tiền bối có gặp hần?

Tôn Bất Tử tròn tròn đôi mắt, niềm uất hận ngời lên trong tia nhìn nẩy lửa gần giọng thốt :

- Nào phải chỉ gặp hần mà thôi đâu? Bọn ta suýt chết vì hần ! Hừ ! Huyết Ảnh Tử ! Nếu gặp hần lần sau, ta quyết một mất một còn với hần ! Ta phải giết hần cho kỳ được !

Lam Y lão tổ kêu lên :

- Hay cho tiểu tử ngông cuồng ! Dám vô lễ với hai vị tiền bối chứ? Lam Y lão tổ sẽ cho hần một bài học.

Công Chúa đứng một bên lão tổ, thấp giọng :

- Xin hai vị tiền bối hãy bớt giận, dù sao thì việc cũng đã rồi ! Dám hỏi hai vị tiền bối, vì lý do gì mà có cuộc đụng chạm với hần?

Tôn Bất Tử nói như hét :

- Lại còn phải hỏi lý do? Cái hiệu Huyết Ảnh Tử của hần đã là một lý do đương nhiên rồi ! Một lý do chung cần gì phải có lý do nào khác? Các người quên rằng Huyết Ảnh Tử là kẻ thù chung của võ lâm sao? Bọn ta lần này với mục đích diệt trừ hần dĩ nhiên gặp hần là giao đấu ngay cần gì đợi hần làm điều vô lễ mới xuất thủ !

Công Chúa nghe qua thoáng hiểu sự tình diễn biến như thế nào rồi. Bà thở dài, dịu giọng :

- Nhị vị tiền bối có thể nghe tôi một lời?

Tôn Bất Tử và Đường Bất Tử trở mắt nhìn Công Chúa :

- Người muốn biện hộ cho hần để cầu tình?

Công Chúa bình tĩnh đáp :

- Độc Cô Thanh Tùng là sư diệt của tôi, tuy vậy nếu hấn đắc tội với võ lâm, tôi không thể vì tư mà bỏ công được. Chẳng qua, theo tôi nhận xét, hấn chưa phải là con người bại hoại.

Tôn Bất Tử hét to :

- Người che chở cho hấn? Theo người hấn là con người như thế nào?

Công Chúa điềm nhiên giả thích :

- Vạn Cực Đế Quân vọng tưởng chiếm ngôi vị Đế Quân trong võ lâm, càn quét thiên hạ anh hùng, không dung tha cho một phản kháng lại lão. Lão sát hại phụ thân hấn, giam cầm mẫu thân và các vị thúc bá của hấn, hấn phải luyện Hoá Huyết Công nhằm mục đích trả thù, hấn không có ý nào đối lập với thiên hạ võ lâm, hấn không mưu toan chiếm vị tranh ngôi, thiết tưởng nên suy xét lại ẩn tình của hấn...

Lam Y lão tổ phụ hoạ :

- Thật vậy ! Tình cảnh của hấn đáng thương ! Vả lại hấn không làm gì đến nỗi đáng trách. Con người chí hiếu chí thảo, không bao giờ trở thành đại ác đại hung được ! Minh nên nhìn vào chỗ chí tánh của hấn mà rộng lượng !

Hai lão nhân bật cười ha hả :

- Phải đấy ! Chỉ vì chí tánh lên sát kiếp trùng trùng ! Nơi nào hấn đi qua là máu khơi dòng , thân chất đóng !

Công Chúa đã khởi bất bình :

- Bọn chúng tôi đi tìm hấn là để khuyên hấn tán khử Hoá Huyết Công. Nhưng đến đây, nghe hai vị có lập luận như vậy rồi, tôi đổi ý ngay, chẳng những thế, mà còn tán đồng cái tâm nguyện của hấn. Từ nay, hấn có thể sử dụng Hoá Huyết Công để báo phục mối huyết hải thâm cừu của hấn.

Hai lão nhân giật mình :

- Xưa kia, lệnh sư tôn cùng Huyết Ảnh Tử không đội chung trời, há người không hiểu điều đó sao còn mở miệng thốt khó nghe như thế?

Công Chúa hừ lạnh :

- Tại sao tôi không nên nói như vậy? Miễn là hấn đừng vọng sát kẻ vô cô, hấn cứ giữ Hoá Huyết Công, làm cái mối đe dọa kẻ nào có hành vi sai lệnh công đạo. Thiết

tưởng với hoài niệm đó, hẳn đủ tư cách dòm ngó ngôi vị chí tôn trên giang hồ, và có ai giám chắc hẳn không đem thanh bình hạnh phúc cho võ lâm?

Bà dạy qua Lam Y lão tổ :

- Lam huynh ! Mình đi thôi ! Tưởng đâu hẳn hiện thân ở nơi này, bất ngờ mình đến nơi thì hẳn đi rồi !

Bà nhún chân vọt đi xa ngoài mười trượng.

Lam Y lão tổ dợm phi thân theo bà, bỗng nghe Tôn Bất Tử hét to:

- Khoan ! Nghe ta nói rõ đây ! Nếu bọn ngươi nhất định giúp hẳn hoành hành bạo ngược, thì bọn ta cũng nhất định quét sạch không chừa .

Công Chúa đứng ngoài xa nghe rõ, sôi giận :

- Nếu các ngươi không biết phân biệt trắng đen, phải quấy, tùy các ngươi muốn hành động như thế nào thì bọn ta ứng phó theo thế ấy !

Bà phi thân đi luôn.

Lam Y lão tổ nhìn hai lão nhân lần cuối, lặng lẽ theo Công Chúa.

*

* *

Đánh hai lão già một chưởng, Độc Cô Thanh Tùng bước nhanh về Long Mã, nâng nó lên. Chàng xoa nắn nó mà lòng chàng phần hận vô cùng. Giả sử chàng có đánh chết hai lão già chàng cũng chưa hả.

Một lúc sau con Long Mã khôi phục phần nào sinh lực, chàng nhảy lên lưng nó giục chạy đi.

Ngồi trên mình ngựa, chàng miên man suy nghĩ :

- Người trong thiên hạ không dung ta? Độc Cô Thanh Tùng này vô tình vô ý luyện thành Huyết Ảnh Tử , như vậy là đắc tội với đời sao?

Chàng tức tối, hẳn học :

- Được rồi ! Từ nay bọn họ còn gặp ta, ta nhất định không nường tay nữa !

Vì con ngựa chưa hẳn lại sức, chàng độ đi đã xa bọn Hoa Sơn Tôn Bất Tử và Thái Sơn Đường Bất Tử, liền dừng lại, tìm một chỗ kín đáo cho ngựa nghỉ ngơi.

Chàng lấy vạt áo lau sạch máu trên mình ngựa, nơi miệng ngựa. Sau cùng chàng ngồi xuống bên cạnh nó, vận khởi Đại Đế Thần Phong Chưởng công, theo phép chữa trị ngựa, truyền khí dương vào mình nó.

Chàng tận tâm cứu chữa nó, nên hao tổn cương khí rất nhiều, không bao lâu mồ hôi vã ướt trán chàng, tuy nhiên, chàng vô cùng mừng rỡ trông thấy con ngựa thở đều hơn, bình thường hơn.

Chàng cố gắng thêm một lúc nữa, con Long Mã khởi sự, hí nhẹ được rồi, còn chàng thì mặt mày trắng nhợt, phờ phạc thê thảm.

Đến lúc đó thì chàng mới buông tay ra, rồi tự mình nhập định khôi phục nguyên dương.

Vì con ngựa hí nhẹ, làm kinh động hai khách lữ hành. Họ theo tiếng ngựa tìm đến nơi, ngay lúc chàng nhập định.

Hai người đó chính là Lam Y lão tổ và Công Chúa. Thoáng nhìn thấy chàng, họ biết rõ chàng đang làm gì rồi, nên không dám gọi tỉnh chàng. Họ nhìn nhau rồi mỗi người ngồi xuống bên chàng.

Qua một lúc lâu, đêm đã sang giờ tý, Độc Cô Thanh Tùng từ từ mở mắt đứng lên.

Bỗng chàng giật mình, cảm thấy một bàn tay ấm, áp nhẹ vào lưng chàng. Chàng suýt nhảy dựng, tưởng bàn tay đó do một kẻ địch nào điểm huyết chàng.

Một giọng nói dịu hiền rĩ vào tai chàng :

- Hài tử bình tĩnh điều tức đi. Sư bá mẫu đây, chẳng phải là kẻ thù đâu !

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra thanh âm của Công Chúa, vô cùng kích động.

Chàng run giọng gọi :

- Bá mẫu !

Chàng day mặt qua, thấy Công Chúa nhu hoà hiền dịu như ngày nào, không có vẻ gì oán hận chàng cả. Chàng nhìn qua bên kia thấy Lam Y sư tổ, bất giác kêu lên :

- Lão tổ !

Lam Y lão tổ khoát tay :

- Đừng nói gì với ta cả ! Hãy nghe Công Chúa kia.

Gương mặt lão tổ trang nghiêm vô tướng. Chàng hiểu ngay sự tỉnh mà chàng sắp nghe đây, sẽ trang nghiêm quan trọng vô cùng.

Công Chúa từ từ thốt :

- Sư diệt của ta ! Ta biết là những gì sắp nói cho sư diệt nghe có phần nào quá đáng. Không phải bá mẫu không tin tưởng nơi sư diệt ! Song ! Sự tình quá nghiêm trọng, chúng ta không ai dám có ý kiến gì, chỉ mong sư diệt sáng suốt nhận định tình hình, tự mình chủ trương lấy, sư diệt hiểu bá mẫu rồi chứ?

Độc Cô Thanh Tùng rơm rớm lệ, chàng u buồn đáp :

- Ngu diệt hiểu lắm bá mẫu ạ !

Công Chúa gật đầu :

- Ta không mong gì hơn !

Chàng rên rỉ :

- Ngu diệt đã hoá thân thành Huyết Ảnh Tử, mà Huyết Ảnh Tử thì không thể tồn tại trên đời. Bá mẫu ơi ! Hãy xuất chưởng đánh chết ngu diệt đi !

Chàng thốt lên câu đó với nỗi thất vọng vô biên. Mỗi lời nói của chàng nghe ra đau đớn hơn tiếng khóc.

Chàng nghĩ :

“Chết ! Chết là hết ! Chết là hay hơn hết ! Lòng ta không còn vương vịn niềm thắc mắc nào.”

Công Chúa thở dài.

Lam Y lão tổ trầm thấp giọng :

- Hải tử ! Đừng nghĩ lắm ! Không ai muốn giết ngươi đâu !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu, vẻ bi thảm hiện lên gương mặt :

- Tôi đáng chết ! Tôi không thể sống sót ! Đã là Huyết Ảnh Tử thì phải chết ! Chết cho vừa tội !

Công Chúa thở dài. Bà rời bàn tay đã đặt trên lưng chàng từ lúc mới đến.

Tại sao bà buông tay, tại sao bà đặt tay lên lưng chàng? Có phải lúc mới đến bà chờ chàng tỉnh lại rồi hạ thủ giết chàng chăng? Rồi bây giờ bà đổi ý chăng?

Độc Cô Thanh Tùng nín lặng.

Công Chúa và Lam Y lão tổ cũng trầm lặng.

Mãi một lúc sau Độc Cô Thanh Tùng thốt nước nử :

- Tại sao bá mẫu không giết ngu điệt hử bá mẫu?

Công Chúa lắc đầu :

- Thời gian không phải lúc nói nhảm nữa ! Ở dĩ bá mẫu làm thế là để cho sư điệt thấy rõ sự tình quan trọng như thế nào. Bá mẫu có hai điều kiện định tỏ cho sư điệt biết, liệu sư điệt có chấp nhận không?

Độc Cô Thanh Tùng lau lệ :

- Bá mẫu dạy như thế nào sư điệt cũng làm theo như thế ấy ! Dù biết phải chết cũng không từ !

Công Chúa gật đầu.

Lam Y lão tổ chêm một câu :

- Bá mẫu của người nữa theo công đạo giang hồ, nửa theo tình nghĩa riêng tư đối với người, hoàn cảnh của bà khó xử cô cùng, bà khổ tâm vì người không ít. Chẳng những người phải nghe lời bà, mà người phải đa tạ bà hết lòng chu toàn cho người đó! Thử nghĩ, nếu bà không dụng tâm tế nhị thì tình thế sẽ biến chuyển ra sao? Hoặc giả, bà theo công đạo xem người như kẻ thù. Hoặc giả sẽ nghiêng về người trở thành đối lập với toàn thể võ lâm. Hai đường , đường nào cũng đưa đến cái khổ cả.

Chàng gật đầu :

- Sư tổ nói phải !

Công Chúa nghiêm giọng :

- Ta muốn từ nay, sư điệt không vọng sát kẻ vô cô nữa, trừ những tay đại gian ác thì không kể, còn những hàng tay sai chỉ biết vâng lệnh bọn hung ma bạo quỷ thì người nên nhường sanh lộ cho chúng. Sau khi báo thù phục hận, giải nạn cho những vị bị giam cầm xong rồi, người phải tán giải Hoá Huyết Công rồi lập tức quy ẩn.

Độc Cô Thanh Tùng lại gật đầu :

- Ngu điệt xin bái lĩnh ý muốn của bá mẫu, bất quá...

Lam Y lão tổ trở mắt nhìn chàng :

- Người muốn sao ?

Độc Cô Thanh Tùng có muốn gì nữa, lòng chàng đã nguội lạnh lắm rồi, nếu không vương váu thù cha, nếu không tha thiết phận sự cứu nạn cho mẹ, cho bao nhiêu người, thì có lẽ giờ đây oan hồ chàng phiêu diêu nơi ngàn cây nội cỏ, chàng không thiết sống thì chàng còn muốn gì hơn.

Chàng mỉm cười chua chát :

- Tôi ? Tôi cần gì phải quy ẩn !

Công chúa và Lam Y lão tổ kinh ngạc.

Lão tổ hấp tấp hỏi :

- Người không chịu quy ẩn? Người có biết hiện tại người là kẻ thù công cộng của toàn thể võ lâm không? Người quy ẩn là muôn việc đều yên, thiên hạ võ lâm sẽ phôi pha niềm phần hận. Mà người cũng được nhẹ nhàng...

Độc Cô Thanh Tùng buông giọng chán nản :

- Phải !Tôi cũng biết vậy, nhưng giải tán Hoá Huyết Công rồi tôi cần gì phải quy ẩn? Chỉ vì ...chỉ vì...

Chàng không dứt câu. Chàng bỏ lửng, nhưng Công Chúa hiểu chàng muốn nói gì. Bà biến sắc, lầm nhấm :

- Phải ! Đúng ! Vậy mà ta không nghĩ đến.

Lam Y lão tổ cũng thức ngộ hoàn cảnh của chàng.

Độc Cô Thanh Tùng nói thế, là vì muốn tán giải hoàn toàn Hoá Huyết Công, chỉ phải làm cho máu trong người chàng chảy ra, nhỏ đến giọt cuối cùng cho chàng khô kiệt. Mà một khi máu đã khô kiệt rồi, con người sống làm sao được nữa ! Đã không sống, nói chi đến quy ẩn. Có lẽ chàng phải quy ẩn nơi địa phủ cho đúng với điều kiện do Công Chúa đề ra.

Công Chúa với Lam Y lão tổ lặng người, không còn biết phải nói gì thêm. Cả hai nhận thấy mình quá cố chấp, quá nông nổi buộc Độc Cô Thanh Tùng tán giải môn công đó, có khác nào buộc chàng tự tử. Thà bảo chàng chết ngay khi thù vạ nghĩa tròn còn hơn.

Độc Cô Thanh Tùng không muốn cho hai vị tiền bối phải quá lạng lòng thắc mắc vì chàng, chàng điềm nhiên thốt :

- Bá mẫu và sư tổ yên tâm. Khi xong bốn phận rồi, tôi còn thiết tha đến sự gì nữa mà không dám thiết tha phủi sạch nợ trần ! Tôi sẽ cởi mở mọi hiểm nghi cho toàn thể võ lâm ! Nếu toàn thể đều cho rằng Huyết Ảnh Tử không nên sống sót trên đời, bởi Huyết Ảnh Tử nguy hại cho quần hùng thì tôi sẵn sàng huỷ diệt môn công đó, dù có phải thiệt thân cũng không giám tiếc.

Công chúa và Lam Y lão tổ vẫn trầm lặng.

Độc Cô Thanh Tùng cười khổ tiếp nói :

- Bá mẫu và sư tổ còn điều gì dạy bảo thêm chăng?

Lam Y lão tổ bây giờ mới cất tiếng :

- Vạn Cực Đế Quân muốn gặp ngươi tại Huyết Ảnh Cung trong Thần Bí Cốc trên Tuyết Phong Sơn còn sáu hôm nữa là đến ngày ác ma ước hẹn.

Độc Cô Thanh Tùng sáng mắt lên :

- Sáu hôm?

Lam Y lão tổ gật đầu :

- Phải ! Thực ra lão ấy hẹn đúng mười ngày, song ta và công chúa tìm người khắp nơi suốt bốn năm hôm rồi, như vậy chỉ còn sáu hôm nữa thôi.

Độc Cô Thanh Tùng điểm nụ cười bí hiểm :

- Tôi sẽ đến gặp lão !

Rồi chàng mơ màng :

- Không biết Mẹ tôi và các vị thúc bá có còn bị quản thúc tại Huyết Ảnh Cung chăng?

Tại sao chàng còn hỏi như vậy?

Dưới chân núi Nga My, đêm nọ, chàng đã nghe Ngoại công là Cửu Long Thần Ma cho biết, Vạn Cực Đế Quân đã uỷ thác cho một vị tiên sư trong Huyết Ảnh Cung là Âm Phong Tán Nhân cùng với Huyết Ma Bang chủ di chuyển những người bị quản thúc đến địa điểm bí mật.

Chàng không tin tưởng Cửu Long Thần Ma sao?

Chàng tin lắm chứ, có điều, đối với Vạn Cực Đế Quân , chàng tuyệt đối không thể bằng vào mọi kế hoạch của lão mà quyết định chương trình đối phó. Lão là

một con người gian hoạt, xảo trá, biết đâu lão chẳng bày ra một sự di chuyển giả tạo để đánh lạc hướng sự di chuyển của chàng? Rất có thể lão đã cho mang tất cả các vị đó về chỗ cũ, bởi còn chỗ nào có hệ thống phòng thủ kiên cố bằng Huyết Ảnh Cung.

Chàng nghĩ, Lam Y lão tổ trong bốn hôm qua, lặn lội tìm chàng, chắc lão tổ có thu lượm được tin tức, dù không hoàn toàn xác thực, cũng chẳng đến nỗi quá sai lệch, huống chi những tin tức sau cùng thời thường xác thực hơn, bởi chưa mất nhiều thời gian tính.

Lam Y lão tổ đáp :

- Ta có ý dò tin tức về các vị ấy. Dường như Vạn Cực Đế Quân không còn để họ tại Huyết Ảnh Cung nữa, lão đã di chuyển họ đến một nơi bí mật vô cùng, ngay sau ngày đại hội tại Vọng Nguyệt Bình.

Lão tổ trầm ngâm một chút :

- Dù sao, mình đã hiểu sự giao hoạt của lão ấy lắm rồi. Nên đối với mọi tin tức về hành động của lão, mình phải dè dặt để không lầm kể lão.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu.

Công Chúa tiếp nối :

- Bây giờ người theo ta trở về để cùng nhau bàn bạc cách thức đối phó với Vạn Cực Đế Quân. Sư phụ người đang nóng lòng muốn gặp người đó !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Bá mẫu và sư tổ cứ về ! Tôi cần được yên tĩnh trong lúc này !

Không, chàng không muốn chung đụng với ai trong lúc này cả, chàng cần được yên tĩnh trong lúc cơn bão lòng làm xáo trộn cả con người chàng. Chàng phải cố lắng dịu mọi tạp niệm cuộn dâng tràn trong tâm tư, để tìm chân lý hướng dẫn chàng trong những ngày sắp tới.

Qua cơn bão lòng, chàng chỉ muốn chết thôi. Nếu hiện tại chàng không được yên tĩnh, rất có thể chàng mất cả sáng suốt mà đâm liều.

Chàng biết lắm, dù Lam Y lão tổ, dù Công Chúa hay Địa Tướng, ai ai cũng thật lòng muốn giúp đỡ chàng, song họ càng khuyên giải an ủi chàng, chàng càng tiếc hận hơn, chàng chỉ muốn chết thôi.

Chàng mong sao thù nhà sớm báo, khi bốn phận hoàn tất rồi, chàng sẽ tự sát cho tiêu tan mọi niềm thắc mắc. Chỉ có cái chết mới giải thoát chàng khỏi ao tù hối hận.

Thì chàng có thể nào trở lại Hồng Trạch Hồ, gặp lại nhiều người, trong số có Lãnh Nhạn Dung?

Không, chàng không thể theo Công Chúa và lão tổ.

Chàng sợ công chúa và lão tổ cưỡng ép, chàng buông thõng một câu :

- Tôi sẽ tùy tiện đến sau !

Nghe chàng từ chối trở về, rồi chàng lại miễn cưỡng hứa hẹn, Công Chúa và Lam Y lão tổ biết rõ chàng đang bi thương đến cực độ. Trong trường hợp đó, lời nói nào dù hay đến đâu, kể cũng bằng thừa.

Cả hai nhìn nhau, lặng thinh. Một lúc lâu họ đứng lên cùng thốt :

- Tùy người ! Hãy thận trọng nhé ! Bọn ta đi đây !

Hai bóng người cùng chớp, màn đèn ngăn cách họ trước ánh mắt mơ màng của Độc Cô Thanh Tùng còn đờ đẫn nhìn theo.

Chàng không đứng lên tiễn đưa họ một bước. Thân hình chàng như muôn ngàn ngọn núi, đè nặng chàng tại chỗ, bất động không rõ bao lâu, lệ thấm đã trào mi cuộn dòng theo má từ lúc nào, chàng cũng không hay biết.

Gió lạnh đêm khuya quét qua, rung chuyển lá cành, rung chuyển người chàng. Chàng nhìn quanh thấy bơ vơ cô độc lạ.

Chàng thấy chàng quá lạc lõng giữa dòng đời. Chừng như thế giới này chỉ có một mình chàng mà thôi, hoặc giả, nhân loại đã loại trừ chàng ra bên lề cuộc sống chung, dồn chàng vào thế biệt lập. Họ xem chàng không còn là con người nữa, chàng là một quái vật đáng tởm, đáng trách. Chàng không đủ tư cách đứng chung với họ nữa.

Chàng hoàn toàn bị bỏ rơi từ trong thân đến ngoài sơ !

Long Mã hí nhẹ lên. Chàng quay đầu nhìn nó, thấy ánh mắt nó đượm vẻ triu mến thiết tha vô cùng.

À ! Ít ra cũng có kẻ đồng tình với chàng chứ ! Dù kẻ đó là một con vật !

Chàng đứng lên nhảy vọt đến bên cạnh nó, ôn chăm lấy nó, rồi chàng khóc. Người đời bỏ rơi chàng, nhưng con Long Mã vẫn bám sát chàng ! Dù sao ! Chàng cũng

chưa đến bờ vơ trơ trọi ! Dù sao cũng còn một người bạn, tuy người bạn đó không nói được. Cần gì ! Ánh mắt thừa thay lời nói ! Lấy lòng hiểu lòng còn hơn tai nghe hàng vạn lời rỗng tuếch !

Chàng được an ủi lắm rồi, lòng chàng trấn định lắm rồi. Đã trấn định được cõi lòng, thì chí kiên quyết trở lại.

Khi con người trầm định được mọi bản ngã, mới thức giấc được mọi diễn tiến trên đời, chẳng những không trường cửu mà còn giả tạo nữa. Vì không trường cửu nên những giả tạo đó càng lộ vẻ rõ rệt.

Tranh đấu mà chi ? Trong trường tranh đấu, con người xa lẫn nhân tánh, cái tánh bốn thiện lúc ban đầu, để cho thành bại lôi cuốn dập dồn, khi tăng ,khi trầm, khi hoan hỉ, khi bi ai, dần dần mất gốc biến thành ác quỷ hung thần, dẫm xác chết mà thấy vui, nhìn máu chảy mà thấy thích.

Chàng nhoẻn miện cười , một nụ cười tự giác; vừa tự giác, chàng vừa hổ thẹn. Thì ra, cái gì chàng đang theo đuổi, chung quy vẫn nằm trong vòng luẩn quẩn đó.

Chàng ôm Long mã nằm ngủ ngon lành. Nụ cười an tịnh còn gắn chặt trên vành môi.

Bỗng chàng giật mình tỉnh dậy, đầu dây, có tiếng chân người vang lên. Ánh dương quang sáng rực làm cho chàng loá mắt.

Chàng nhìn lên không , mặt nhật chiếu ngay đỉnh đầu.

Tiếng chân người im lặng, chừng như ai đó dừng lại canh chàng. Chàng từ từ day mặt qua một bên, bất giác chàng sửng sờ.

Hình bóng trước mặt chàng là Lãnh Nhạn Dung ! Nàng đã đến đây !

Đôi mắt của nàng đỏ ngầu. Nàng nhào tới, ôm chầm lấy chàng vừa khóc vừa gào :

- Thanh Tùng ca ! Thanh Tùng ca ! Anh đi bao lâu rồi ! Anh để em chờ mong trong đau khổ ! Anh có biết em đau khổ như thế nào không ? Em tưởng đâu không còn gặp lại anh nữa rồi ! Anh ơi ! Anh ơi !

Độc Cô Thanh Tùng siết mạnh nàng vào lòng. Lâu lắm, chàng mới dần cơn xúc động, thốt :

- Dung em ! Dung em ! Tại sao em biết được anh ở đây mà tìm? Em không còn ở lại Hồng Trạch Hồ nữa sao?

Lãnh Nhận Dung mếu máo :

- Em được tin anh bị võ lâm bao vây, cố giết anh cho kỳ được, em hết sức kinh khủng chỉ sợ trong kiếp này mình không còn được gặp gỡ nhau nữa anh ơi ! Giờ đây mình gặp nhau rồi, xin anh đừng bỏ rơi em nữa, anh đi đâu, cho em đi theo với, sống chết có nhau !

Chàng cảm động quá, có bao giờ chàng quên được nàng?

Chẳng qua, trong bao lâu, chàng vì công việc diễn tiến quá dập dồn, nên tình yêu phải gác lại một bên, lo về đại sự.

Nay, bỗng dưng nàng đến đây, gặp chàng, trong cảnh núi vắng rừng hoang này, đang lúc chàng sầu cô độc lẻ loi, sự hiện diện của nàng là một niềm an ủi lớn lao, tình hoài đồn ép qua bao ngày lại khơi mạch láng láng, chàng thấy ngất ngây bên cạnh người yêu mang hương nồng sưởi ấm con tim băng lạnh của chàng.

Chàng ôn ghì lấy nàng, như muốn dung hoà hai mối xác thân thành một, chàng rên rỉ bên tai nàng :

- Dung ơi ! Dung em ơi ! Em còn đoái tưởng đến anh à? Trong khi người đời, ai ai cũng ruồng bỏ anh, chán ghét anh, thì em còn đến với anh nữa sao? Dung em, giờ đây anh mới biết thì ra em vẫn giữ trọn tình yêu với anh, em luôn nghĩ đến anh, trên đời này anh còn có em, cũng như anh còn có con Long mã kia... Trên đời này anh còn có một người biết yêu anh, anh còn biết còn có một con vật trung thành với anh. Anh còn mong gì nữa hử em? Dung em ! Anh cảm động lắm, anh biết ơn em nhiều lắm !

Lãnh Nhận Dung xúc động tâm tình khóc mùi mẫn :

- Thanh Tùng anh ! Anh không phải lo nghĩ về tình yêu của em, của chúng ta, bởi tình yêu của chúng ta đã thành thiên liêng lắm rồi, dù hiện tại, dù ngày sau, anh có là một lăm xương khô, một xác thúi, em không bao giờ xa rời anh, em quyết ở bên anh mãi mãi. Anh ơi ! Từ ngày cha em mất đi, em chỉ còn có một mình anh, mất anh là em mất đi lẽ sống, mất anh là em còn thiết gì đến sống nữa? Anh ơi ! Em yêu anh ! Em yêu anh tha thiết ! Đừng bao giờ phụ em, anh nhé !

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy niềm kích động dâng trào chặn ngang yết hầu, chàng muốn thốt lên muôn ngàn lời âu yếm nhưng tiếng nói bị ngăn chặn, không thoát ra ngoài. Chàng chỉ còn ôm chặt nàng vào lòng, siết mạnh hơn.

Họ ôm nhau một lúc lâu nghe lòng thổn thức, họ để mặc cho tình hoài lai láng.

Thời khắc trôi qua, không rõ bao lâu rồi, họ đâu còn ý thức đến thời gian. Khi lòng lắng dịu lại, Độc Cô Thanh Tùng âu yếm thốt :

- Dung em, mình đi thôi !

Lãnh Nhạn Dung hỏi :

- Mình đi đâu bây giờ, anh?

Độc Cô Thanh Tùng không do dự, trả lời :

- Về quê quán của em, Khanh Khanh Cốc, chứ còn đi đâu nữa !

Chàng mỉm cười tiếp :

- Em có chấp nhận anh là người trong Khanh Khanh Cốc của em không ?

Lãnh Nhạn Dung tươi ngay nét mặt :

- Tự nhiên rồi ! Anh sẽ là thượng khách của Khanh Khanh Cốc, anh sẽ là chủ nhân của Khanh Khanh Cốc !

Độc Cô Thanh Tùng cũng cười, nụ cười đầu tiên kể từ khi xa nàng ở Hồng Trạch Hồ, nụ cười đã mất qua bao nhiêu ngày, giờ đây chàng mới lấy lại, nó trở về với chàng cùng theo hình bóng của nàng.

Chàng nhìn nàng âu yếm :

- Em chiều đãi anh như thế à ?

Nàng ranh mãnh :

- Hay anh không muốn làm một kẻ nô bộc cho em?

Chàng gật đầu :

- Không là nô bộc thì là gì? Anh chả chiều em trong mọi ý muốn sao? Anh không hoàn toàn lệ thuộc vào em sao? Như vậy còn không là một tên nô bộc à ?

Nàng nguyệt chàng :

- Nô bộc gì lại ngang ngạnh đến độ làm cho người ta khóc ngày khóc đêm, nhớ mòn nhớ mỏi?

Chàng nhoẻn miệng cười :

- Bây giờ em dứt khoát đi nào ! Là khách, anh không chịu, là chủ nhân anh không chịu, là nô bộc dĩ nhiên là anh cũng không chịu nốt. Em định cho anh một thân phận gì trong Khanh Khanh Cốc đi có như vậy anh mới dám ở đây...

Nàng then đỏ mặt :

- Còn hỏi nữa, anh thừa hiểu mà, anh nói đi, anh muốn thân phận gì?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Anh không hiểu gì hết ! Nếu em không nói thì anh không chịu đến đó với em đâu !

Lãnh Nhạn Dung phát nhẹ vào má chàng :

- Thì đây em nói đây, em muốn anh làm...

Chàng hỏi dồn:

- Làm gì? Làm gì?

Chàng chồm tới, chằm chằm.

Nàng thở mau, nói mau :

- làm nghĩa tể của thân phụ em, anh chịu không?

Thốt xong, nàng dúi đầu vào ngực chàng. Hai tay của chàng như được báo trước, mở khuynh ra, đón nhận lấy nàng, siết mạnh.

Nhưng, chàng lại xô nhẹ nàng ra, kêu lên :

- Không được ! Không được ! Biết đâu Gia Gia em không nhận anh? Anh muốn được thân phận khác thôi !

Lãnh Nhạn Dung trở mặt :

- Thân phận gì?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên :

- Làm chồng em..

Lại một lần quấn quýt nhau, âu yếm hơn, vòng tay siết mạnh hơn siết lâu hơn.

Nàng cười tí :
- Tội anh đáng đánh lăm đó ! Em sẽ không tha thứ cho đâu đấy nhé ! Về Khanh Khanh Cốc, anh sẽ biết tay em !

Họ cười vui, âu yếm nhau một lúc lâu sau, Lãnh Nhạ Dung hỏi :

- Thực tình anh muốn đến Khanh Khanh Cốc hả anh?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu đáp nhanh :

- Phải em ạ ! Mình còn lo ngại điều gì nữa đâu em ! Đi thôi, đi không bao giờ trở vào đời nữa em ạ !

Chàng chán ngán tình đời lắm rồi, chàng đã thức ngộ lắm rồi. Chàng muốn trở về cái gốc bản thiện.

Biết chàng đã trải qua những ngày đau khổ, nên chàng mới thốt lên những lời yếm thế như vậy. Nàng vỗ về :

- Mấy hôm qua chắc anh gặp phải toàn ngang trái, phải chăng anh?

Chàng lắc đầu, dẫu quanh:

- Không em ạ ! Mà dù đau khổ đến đâu, gặp em rồi, anh không còn đau khổ nữa !

Lãnh Nhạ Dung lắc đầu :

- Không anh, em cảm thấy như anh đang chạy trốn một cái gì ...

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Dung em ! Đừng nghĩ thế ! Anh chạy trốn sự việc gì? Đôi cánh tay này không đủ sức bảo vệ sinh mạng anh sao? Dung em ! Chỉ có em mới làm anh băn khoăn, sợ sệt ,lo âu, chỉ có em mới chi phối hoàn toàn lẽ sống của anh, em là sinh mạng của anh, mất em là anh cần chắc như chết mất, em là ánh sáng cuộc đời anh ! Em đừng nghĩ quẩn tạo thêm phiền não cho mình vô ích.

Lãnh Nhạ Dung cần tay chàng :

- Em tin anh ! Nhưng anh về Khanh Khanh Cốc chôn cuộc đời tại đó, trong hạnh phúc yêu đương, anh quên thù cha sao? Anh lờ được cái bổn phận cứu nạn Mẹ, cứu nạn các thúc bá sao? Làm như vậy anh thấy anh có yên tâm hưởng hạnh phúc cuộc sống an nhàn không?

- Em tưởng rằng anh phải nghĩ lại, anh không thể tầm thường như thế anh ạ !

Độc Cô Thanh Tùng trầm gương mặt, lệ thấm lại trào mi, lăn từng hạt xuống má, chàng thốt qua cảm kích :

- Đa tạ em nhắc nhở đến bốn phận làm người của anh ! Em ơi ! Em hiểu rõ can trường anh, nếu không có em lúc này, anh cảm thấy mình bơ vơ đơn độc làm sao ! Còn ai nhìn nhận anh ngoài em, ngoài con vật yêu quý kia? Đa tạ ơn em. Dung em ! Anh phải báo thù cha, anh phải cứu mẹ, cứu tất cả mọi người, rồi chúng mình sẽ về Khanh Khanh Cốc sống bên nhau hưởng trọn tuổi trời. Anh đã chán cái kiếp xuôi ngược giang hồ, nơi nào cũng toàn là máu tanh, xác chết. Anh không màng danh lợi, anh bất chấp sự nghiệp, chỉ có em, một em là đủ cho anh...

Lãnh Nhạn Dung điểm một nụ cười cởi mở, nàng gật đầu :

- Như vậy em mới quý anh hơn ! Bốn phận trước hết anh ạ !

Độc Cô Thanh Tùng chợt nhớ đến hạn ước đến Huyết Ảnh Cung chỉ còn sáu hôm nữa tuy ngày giờ không xa cách lắm, theo công lực của chàng hiện tại, bất quá chàng chỉ một ngày một đêm là tới nơi, chàng thấy không cần vội lắm.

Nhìn Lãnh Nhạn Dung , chàng đề nghị :

- Dung em, mình tạm thời ở đây mấy hôm, sống bên nhau cho thỏa những ngày mong nhớ, em nghĩ sao?

Lãnh Nhạn Dung trở mặt :

- Ở đây ?

Chàng gật đầu :

- Phải ! Mình sẽ dựng tạm một mái lều cỏ đủ che mưa nắng, gió sương em ạ !

Chàng cười :

- Một mái nhà cỏ với hai quả tim vàng ! Năm tháng trôi qua như vó ngựa trước song cửa, con người được mấy phút bên nhau hả em? Chúng ta ở đây không ai quấy nhiễu, ta hoàn toàn tự do, ta vui sống theo ý muốn của ta, sau này có xảy ra sự gì đi nữa, chúng ta vẫn không ân hận...

Chàng nhìn nàng, lòng chàng tràn ngập niềm yêu, chàng ôm trằm nàng, chàng rí vào tai nàng, hơi thở phều phào :

- Em bằng lòng chứ? Hử Dung em?

Lãnh Nhạn Dung còn muốn gì hơn.

Họ phân công nhau, kẻ phát cỏ người bẻ cành, trong khoảng mấy khắc thời gian là họ có một tổ ấm.

Tổ ấm của họ, nếu có ai đổi lấy điện ngọc cung vàng, vị tất họ bằng lòng, bởi sống trong điện ngọc cung vàng thì rất nhiều người mà tình yêu thì rất kỵ chỗ đông người, nhạc lòng rất kỵ nhiều tai nghe, họ muốn có một thế giới riêng biệt cho họ.

Chàng nhìn ngôi lều cỏ, chàng nhìn Lãnh Nhạn Dung mỉm cười :

- Dung em ! Đây là chốn thiên đàng, một thiên đàng huyền hơn cả Ngọc Cung Kim Khuyết của Thượng Đế nữa ,em ạ !

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Thiên đàng của chúng ta ! Một thiên đàng mà vật dung trang chỉ ở trong tưởng tượng, chỉ cần đến món gì là ta cứ tưởng mà dùng ! Một thiên đàng gồm hai người và một bầy muỗi vo ve ngày cũng như đêm...

Chàng bật cười ha hả :

- Nhưng muỗi nó nhìn chúng ta âu yếm mà quên hút máu, em ạ ! Đừng lo thiếu gì cả, cứ chờ đây !

Chàng thoát mình ra khỏi lều, phút chốc thoát dạng. Không rõ chàng nhặt ở đâu, chàng mang về đủ chăn, màn, gối.

Đêm đó là đêm đầu tiên của tuần trăng mật, đôi bạn tình tỉ tê thủ thỉ suốt sáng, bỏ những hồi nung nấu chờ mong...

Hôm sau, họ nắm tay nhau dạo quanh núi đồi, đồi thì đã có thú rừng, trái rừng, khát thì đã có suối trong...Họ còn lo gì nữa.

Một ngày qua...hai, ba, bốn ngày qua.

Đã đến lúc họ đi Tuyết Phong đơn đáp lời ước hội với Vạn Cực Đế Quân.

Họ cùng đi, lần này Độc Cô Thanh Tùng không còn ngăn trở Lãnh Nhạn Dung như lần trước.

Không rõ tại sao đến phút cuối cùng, Độc Cô Thanh Tùng lại đổi ý, bảo Lãnh Nhạn Dung ở lại. Nàng rầu rầu nét mặt :

- Tại sao anh không cho em cùng đi?

Vì một phút bốc đồng trong tình yêu, chàng đã hứa với Lãnh Nhạn Dung rồi, bây giờ đổi ý, chàng thấy khổ sở vô cùng. Chàng muốn cho nàng đi theo lắm chứ, chàng nhất định từ nay về sau, cả hai sẽ không bao giờ xa nhau nửa phút, nửa giây.

Đong chàng phải nhìn vào thực tế một chút, nếu không sáng suốt thì tai hại vô cùng. Chàng giải thích :

- Em ạ ! Ngày trước anh đã ngăn cản em một lần, khi anh định tìm Vạn Cực Đế Quân tại Vọng Nguyệt Bình, lần đó, ít nguy hiểm hơn, mà anh không muốn cho em theo, huống chi lần này? Huyết Ảnh Cung là nơi sào huyệt của lão ác ma, chứa đầy cạm bẫy, lão ấy chỉ chờ đón một mình anh, không như tại Vọng Nguyệt Bình.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -